

„Slyšte slovo Hospodinovo...“

Texty na tento týden

Nu 13,26–30; Jr 36,20–26; 2Pa 36,15.16; Mt 23,30–35; 1K 10,6–12

Věříš, že existuje absolutní pravda“? Rozveď svůj názor.

„Vlastní názor“ je dnes pro lidi důležitější než pravda. Co si o tom myslíš?

Co je při hledání „pravdy“ tvým hlavním zdrojem? Proč?

Bibli se v minulosti říkalo „Slovo Boží“. Souhlasíš s tímto názvem? Proč?

Už se někdo vysmíval tvé víře v „Boží slovo“? Jak jsi reagoval?

Úvodní text

„To, co se jim stalo, je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků.“ (1K 10,11)

Dnes je velmi rozšířený názor, že důležitá je „moje pravda“ – tedy mé zkušenosti, myšlenky, potřeby, moje hranice a přesvědčení – ať už je tato pravda jakákoli. Podle tohoto přístupu je každá „pravda“ platná a měli bychom ji brát vážně. Co se však stane, když se naše pravdy, o kterých jsme hluboce přesvědčeni, dostanou do rozporu s Pravdou, Ježíšem Kristem, a s jeho Slovem?

Stane se to, že někteří lidé přijmou biblické pravdy a opustí své omyly, ale jiní se budou dál držet svých bludů. Jedni pod vlivem pravdy změní svůj život, druzí se proti ní postaví. Tak tomu bylo v lidských dějinách odedávna.

Bibličtí proroci byli často povoláni předávat poselství, která lidé nechťeli slyšet. Proto se setkávali s kritikou, byli vyloučeni ze společnosti, často jim hrozila smrt a někteří skutečně přišli o život (Žd 11,32–38). Navzdory tomu všemu věrní proroci ohlašovali Boží poselství, protože to, k čemu je Bůh vedl, pro ně nebylo otázkou osobní volby. Chápali, že přinášejí Božímu lidu pokyny, které zachraňují životy. Proto museli svěřená poselství předat bez ohledu na cenu, kterou za to sami zaplatili.

Osnova lekce

Tato lekce nás zve, abychom naslouchali prorockým varováním, která se v dějinách často setkávala s odmítnutím. Upozorňuje na nebezpečí pokrytectví, kdy lidé sice uctívají Boží posly, ale zároveň odmítají poselství, které přinášejí. Připomíná nám, že Boží slovo je neměnnou výstrahou pro každou generaci.

- Nu 14,1–4: Reptání proti vůdcům je ve skutečnosti vzpourou proti Bohu (neděle)
- Jr 36,27–29: Odmítnutí Božího poselství nezruší platnost Boží vůle (pondělí)
- 2Pa 36,15.16: Důsledky vytrvalého zesměšňování a odmítání prorockých varování (úterý)
- Mt 23,30–35: Pokrytectví farizeů v jejich vztahu k Božím prorokům (středa)
- 1K 10,6–12: Minulost jako varovný příklad pro závěr dějin (čtvrtek)

Neděle 8. listopadu

Hněv vůči Božímu poslovi

Celá pospolitost se pozdvihla; dali se do křiku a lid tu noc proplakal. ²Všichni Izraelci reptali proti Mojžíšovi a Áronovi a celá pospolitost jim vyčítala: „Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi nebo na této poušti! Kéž bychom zemřeli! ³Proč nás Hospodin přivedl do této země? Abychom padli mečem? Aby se naše ženy a děti staly kořistí? Nebude pro nás lépe vrátit se do Egypta?“ ⁴I řekli si vespolek: „Ustanovme si náčelníka a vraťme se do Egypta!“ (Nu 14,1–4)

Jaké myšlenky tě napadají, když čteš o neustálém reptání proti Mojžíšovi?

Co bylo skutečným důvodem tohoto reptání?

V jakých situacích máš sám problém s důvěrou v Boha a v jeho pomoc?

Proč podléháme strachu? Můžeme mu zabránit, aby nás ovládl? Jak?

Už jsi někdy „reptal“ proti vedení sboru, sdružení, unie celé církve nebo dokonce vůči samotnému Bohu? Jaká byla příčina?

Jak reaguješ, když se setkáš s někým, kdo neustále „reptá“?

Je možné nějak pomoci lidem, kteří mají tendenci vidět jen to, co se vedení tak úplně nepovedlo? Pokud ano, jak?

Osobní studium

Mojžíš, Bohem vyvolený vůdce, znal radosti i bolesti spojené s vedením zástupu pouští při hledání zaslíbené země.

Přečti si text Nu 14,1–11. O co jde v těchto verších? Proč se lidé zlobili na Mojžíše a Árona?

Nu 14,5-11: Tu padli Mojžíš a Áron na tvář před celým shromážděním pospolitosti Izraelců. ⁶Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunův, dva z těch, kdo dělali průzkum v zemi, roztrhli svá roucha ⁷a domlouvali celé pospolitosti Izraelců: „Země, kterou jsme při průzkumu procházeli, je země převelice dobrá. ⁸Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji. Je to země oplývající mlékem a medem. ⁹Nechtějte se přece bouřit proti Hospodinu. Nebojte se lidu té země. Sníme je jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, kdežto s námi je Hospodin. Nebojte se jich!“ ¹⁰Celá pospolitost však křičela, aby je ukamenovali. Vtom se všem Izraelcům ukázala při stanu setkávání Hospodinova sláva. ¹¹Hospodin řekl Mojžíšovi: „Jak dlouho mě bude tento lid znevažovat? Jak dlouho mi nebude věřit přes všechna znamení, která jsem uprostřed něho konal?“

Pozorné čtení ukazuje, že skutečným problémem nebyl Mojžíš ani Áron. Izraelci se ve skutečnosti bouřili proti Bohu, protože mu přestali důvěřovat. Mojžíš a Áron jako Boží představitelé se stali snadným terčem jejich nespokojenosti.

Touha po fyzickém i psychickém bezpečí patří k nejzákladnějším lidským potřebám. Když se cítíme ohroženi nebo když něco vnímáme jako hrozbu pro naši fyzickou či duševní pohodu, snadno podlehneme strachu. A strach se často mění v hněv nebo vede k nerozvážnému jednání.

Přečti si text Nu 13,26–30. Proč se Izraelité tak báli? Jak se je Káleb snažil povzbudit?

Nu 13,26–30: *Přišli konečně k Mojžíšovi a Áronovi a celé pospolitosti Izraelců na Páranskou poušť do Kádeše, podali jim a celé pospolitosti zprávu a ukázali jim ovoce té země. ²⁷Ve svém vyprávění mu řekli: „Vstoupili jsme do země, do níž jsi nás poslal. Vskutku oplývá mlékem a medem. A toto je její ovoce. ²⁸Jenomže lid, který v té zemi sídlí, je mocný a města jsou opevněná a nesmírně veliká. Dokonce jsme tam viděli potomky Anákovy. ²⁹Na jihu země sídlí Amálek, na pohoří jsou usazeni Chetejci, Jebúsejci a Emorejci, při moři a podél Jordánu Kenaanci.“ ³⁰Káleb však uklidňoval lid bouřící se proti Mojžíšovi. Říkal: „Vzhůru! Pojďme! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme.“* Izraelci měli oprávněné obavy z problémů, které je čekaly při obsazování zaslíbené země, ale „když se však člověk poddá nevíře, dává se tím pod vládu satanovu a nikdo neví, kam až ho zavede“. (PP 389; PP 286) Mojžíš jako vůdce lidu stál v této chvíli před mimořádně těžkým úkolem. Strach lidí přerostl v hněv vůči Mojžíšovi a Áronovi, a nakonec v otevřenou vzpouru proti Bohu. Když si lidé hledali nové vůdce, kteří by nahradili ty vyvolené Bohem (Dt 34,10–12; Nu 14,4), Jozue a Káleb si roztrhli oděv a prosili lid, aby navzdory svým obavám důvěřoval Bohu: „Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji. Je to země oplývající mlékem a medem. Nechtějte se přece bouřit proti Hospodinu. Nebojte se lidu té země. [...] Nebojte se jich!“ (Nu 14,8.9).

Aplikace

Je snadné důvěřovat Bohu, když se nám všechno daří. Co však, když do našeho života vstoupí něco zlého? Co když důvěřovat Bohu znamená nepohodlí nebo potíže? Jak zvládáš takové situace? Co ti pomáhá nejvíc?

Pondělí 9. listopadu

Zničené poselství

I stalo se k Jeremjášovi slovo Hospodinovo poté, když král spálil svitek se slovy, která zapsal Báruk z Jeremjášových úst: ²⁸„Znovu si vezmi jiný svitek a napiš na něj všechna předešlá slova, která byla na svitku předešlém, který Jójakím, král judský, spálil. ²⁹A Jójakímovi, králi judskému, řekni: Toto praví Hospodin: Ty jsi ten svitek spálil a řekl jsi: „Proč jsi na něm napsal, že určitě přitáhne babylónský král a přinese této zemi zkázu, takže v ní nebudou lidé ani dobytek?““ (Jr 36,27–29)

Jójakím spálil svitek s nepřijemným Božím poselstvím. Proč to udělal?

Jak řešila středověká církev vlastní odmítání Boží vůle zapsané v Bibli?

Snaží se ďábel i dnes „zničit“ Bibli? Jak to dělá?

Proč není „spálení“ Bible řešením?

Jeremjáš dostal příkaz napsat svitek znovu? Proč si to Bůh přál?

Jak nakonec dopadl král Jójakím?

S čím musí počítat každý, kdo odmítá Boží varování?

Osobní studium

Přečti si text Jr 36,20–26. Co se dělo na královském dvoře a jak vůdci reagovali na prorocké varování?

Jr 36,20–26: Pak vešli ke králi do dvorany. Svitek uschovali v síni písaře Elíšamy a oznámili králi všechna ta slova. ²¹Král poslal Jehúdího pro svitek. Ten jej vzal ze síně písaře Elíšamy a předčítal z něho králi i všem velmožům, kteří stáli kolem krále. ²²Král bydlel v zimním domě, byl totiž devátý měsíc, a na ohništi před ním hořelo. ²³Jak Jehúdí přečetl tři čtyři sloupce, král je ze svitku odřízl nožikem a házel je do ohně na ohništi, až celý svitek na ohništi shořel. ²⁴Král ani jeho služebníci se nezachvěli strachem a neroztrhli svá roucha, když slyšeli všechna ta slova. ²⁵Ačkoli Elnátan, Delajáš a Gemarjáš na krále naléhali, aby svitek nepálil, neuposlechl je. ²⁶Král přikázal Jerachmeelovi, synu královskému, Serajášovi, synu Azrielovu, a Šelemjášovi, synu Abdeelovu, aby písaře Báruka i proroka Jeremjáše jali; Hospodin je však ukryl.

Jeremjáš byl Božím prorockým hlasem pro judský národ v době hrozící zkázy. Mnoho let Hospodin prostřednictvím Jeremjáše varoval Judu před svou nespokojeností s nimi a před tím, že si je podmaní Babylón a odvede je do vyhnanství (Jr 6,8–19; Jr 26). Hospodin se je snažil zachránit, ale oni by museli poslechnout.

Hříchů obyvatel Judska bylo mnoho. Šlo o zjevné hříchy, ve kterých setrvali dlouho. Modloslužba, obětování dětí, cizoložství a útlak slabých se staly běžnou součástí života. To, co bylo v Božích očích zlem, začali lidé považovat za normální. Prorokova varování a výzvy tak zůstaly bez odezvy. Jak se Jeremjášova prorocká služba chýlila ke konci, Boží napomínání jeho

zbloudilých dětí bylo stále intenzivnější a naléhavější. Hospodin toužil národ zachránit. V Jr 32 Bůh například říká Jeremjášovi, aby koupil pozemek a uschoval si listinu: „*Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Opět se v této zemi budou kupovat domy, pole i vinice!*“ (Jr 32,15).

Byla to láska, která Hospodina vedla k tomu, aby nechal Jeremjáše zapsat poslední výzvu k pokání a nápravě. Jójakímova reakce na toto poselství byla plná pohrdání Bohem, jeho poselstvím i jeho poslem.

Přečti si text Jr 36,27–31. Jak Bůh reagoval na Jójakímův akt vzdoru?

Jr 36,27-31: I stalo se k Jeremjášovi slovo Hospodinovo poté, když král spálil svitek se slovy, která zapsal Báruk z Jeremjášových úst: ²⁸„Znovu si vezmi jiný svitek a napiš na něj všechna předešlá slova, která byla na svitku předešlém, který Jójakím, král judský, spálil. ²⁹A Jójakímovi, králi judskému, řekni: Toto praví Hospodin: Ty jsi ten svitek spálil a řekl jsi: ‚Proč jsi na něm napsal, že určitě přitáhne babylónský král a přinese této zemi zkázu, takže v ní nebudou lidé ani dobytek?‘ ³⁰Proto praví Hospodin o Jójakímovi, králi judském, toto: Nebude mít nikoho, kdo by seděl na Davidově trůnu. Jeho mrtvola bude pohozena na denním vedru a na nočním chladu. ³¹Jej i jeho potomky a jeho služebníky za jejich nepravosti ztrestám. Uvedu na ně a na obyvatele Jeruzaléma i na muže judské všechno to zlo, které jsem jim ohlásil, a oni neposlechli.“

Někdy máme sklon věřit, že když odmítneme nebo zničíme Boží poselství nebo jeho posly, zmizí i samotné poselství. Naše neochota přijmout Boží prorocké slovo však nevymaže, to, co nám Bůh říká. Jen se znásobí postih nás a našich rodin kvůli naší vědomé ignoranci nebo vzpouře. Jeremjášovo proroctví o konci krále Jójakíma obsahuje vážné varování pro každého člověka (Jr 36,30.31): Přehlížením a odmítáním Božích varování se vystavujeme velkému nebezpečí, protože nakonec budeme sklízet následky svého hříchu a vzpoury.

Aplikace

Co se o Božím milujícím charakteru dozvídáme ze skutečnosti, že se vytrvale snažil oslovit svůj lid, a to i přes jeho vzdor?

Úterý 10. listopadu

Odmítání Božího poselství

Hospodin, Bůh jejich otců, k nim nepřetržitě posílal své posly, protože měl soucit se svým lidem i se svým příbytkem. ¹⁶Oni však Boží posly zesměšňovali, pohrdali jeho slovy a jeho proroky prohlašovali za podvodníky, takže Hospodinovo rozhořčení dolehlo na jeho lid a nebyl, kdo by ho zhojil. (2Pa 36,15.16)

Co nám SZ prozrazuje o postoji „vyvoleného národa“ k Božím prorokům?

Jak je možné, že Bůh takové jednání tak dlouho trpěl?

Proč nakonec nechal Hospodin na Izrael dopadnout následky ignorování poselství proroků?

V čem se ve vztahu k „prorokům“ podobala středověká církev SZ Izraeli?

S čím musíme počítat i my, pokud budeme přehlížet biblická proroctví?

Jaké místo má mít Bible a její poselství v našem životě? Proč?

Osobní studium

Lidé mohou na dar proroctví reagovat různým způsobem. Izraelci se během putování pouští otevřeně vzbouřili proti Mojžíšovi a Áronovi, když podlehl strachu z obyvatel zaslíbené země. O více než osm století později spálil král Jójakím svitek s Hospodinovým slovem v domnění, že tím zničí i samotné poselství. Ani jedna z těchto událostí však nebyla výjimkou. Dějiny Izraele i Judska jsou až na několik světlých okamžiků příběhem opakovaného odmítání Božích proroků.

Jak podle úvodního textu (2Pa 36,15.16) reagoval judský národ na poselství, která jim Bůh poslal prostřednictvím svých proroků? Jak nakonec Bůh zareagoval na chování Judska?

Jeremjáš působil jako prorok za vlády Jóšijáše, Jóachaza, Jójakíma, Jójakína i Sidkijáše. Babylónské království v čele s Nebúkadnesarem nyní stálo u bran Judska. Jeremjášova proroctví se postupně naplňovala, když na trůn nastoupil jednadvacetiletý Sidkijáš (2Pa 36,11). Bible o Sidkijášovi říká: „Dopouštěl se toho, co je zlé v očích Hospodina, jeho Boha. Nepokořil se před prorokem Jeremjášem a před výrokem Hospodinovým“ (2Pa 36,12).

Všimněme si, jak Bible popisuje Jeremjášův prorocký dar. Text ukazuje, že Jeremjáš tlumočil to, co Bůh řekl (2Pa 36,12). Přesto se Sidkijáš před prorokem nepokořil.

Jeremjáš byl zástupcem Hospodina a mluvil v jeho jménu – a to i přesto, že byl – podobně jako my všichni – jen hříšným člověkem. Jeremjáš nebyl jediný, kdo měl takové poslání. Po staletí Bůh posílal ke svému lidu proroky (Ex 3,15; Ž 105,26; Mal 3,1; Iz 6,8; Jr 25,4; Mt 11,13; L 11,49 atd.), protože „si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2 Pt 3,9). Dějiny starověkého Izraele a Judska jsou příběhem neustálých

Božích pokusů oslovit hřešící lid prostřednictvím zaslíbení o záchraně. Jen kdyby se rozhodli činit pokání...

V závěrečném období judských dějin se však Boží milost, zprostředkovaná Jeremjášovým hlasem, nesetkala s pokáním ani vírou, ale s posměchem, odmítáním a zatvrzelostí.

Aplikace

Vysmívali se Božím poslům, pohrdali Božími slovy a posmívali se jeho prorokům. My bychom se zcela určitě k ničemu takovému dnes nesnížili. Co myslíš?

Středa 11. listopadu

Pokrytectví

A říkáte: „Kdybychom my byli na místě svých otců, neměli bychom podíl na smrti proroků.“ ³¹Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo zabíjeli proroky. ³²Dovršte tedy činy svých otců! ³³Hadi, plemeno zmijí, jak uniknete pekelnému trestu? ³⁴Hle, proto vám posílám proroky a učitele moudrosti i zákoníky; a vy je budete zabíjet a křížovat, budete je bičovat ve svých synagógách a pronásledovat z místa na místo, ³⁵aby na vás padla všechna spravedlivá krev prolitá na zemi, od krve spravedlivého Ábela až po krev Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zabili mezi chrámem a oltářem. (Mt 23,30–35)

Jak se k pochybení svých předků stavěli židé v době Pána Ježíše?

Co jim Ježíš vzkázal?

Čím židovští duchovní potvrdili pravdivost Ježíšových slov?

Co ti běží hlavou, když čteš v Bibli o chování SZ Izraele k prorokům?

Představ si, že bys žil třeba v době proroka Jeremjáše. Myslíš, že bys byl jiný, než ostatní židé? Proč?

Už jsi měl někdy pocit, že jsi v duchovní oblasti lepší než tví předci? Co tě vyvedlo z tohoto omylu?

Jak se můžeme chránit před stejným pokrytectvím, o kterém mluví Ježíš?

Osobní studium

Když se díváme na chyby lidí v minulosti, možná nás napadne: Něco takového bych já nikdy neudělal! Pokud jsme však k sobě upřímní, musíme připustit, že možná neděláme přesně to, co dělají ostatní, ale často se chováme podobně. Opakujeme podobné chyby a zavíráme oči před tím, co ve skutečnosti děláme. To je princip, který kritizoval i Ježíš: „Pokrytče, nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra“ (Mt 7,5).

Na jakou důležitou, ale bolestnou skutečnost Ježíš poukazuje v úvodním textu (Mt 23,30–35)? Jaké varování bychom si měli z jeho slov odnést?

Z Ježíšových slov jasně vyplývá jeho postoj k farizeům. Byli přesvědčeni o své dokonalosti a odmítali připustit jakoukoli změnu. Právě v tom spočívalo jejich pokrytectví. Ježíš velmi rázně vystupoval proti jejich povýšeneckému vnímání náboženství. Ostře kritizoval duchovní „elity“ v dlouhých splývajících rouchách. Přirovnal je k obilným hrobům plným kostí mrtvých (Mt 23,27.28). Farizeové nechtěli vyznat a opustit své hříchy, když jim byly hříchy ukázány, dokonce ani tehdy, když jim Ježíš znovu a znovu dával šanci činit pokání a být zachráněni.

Ježíš je otevřeně nazval „pokrytci“. Často zaznívala tato slova: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci!“ (Mt 23,13.15.23.25.27).

Jejich život se vyznačoval hlubokým rozporem mezi tím, co učili, a tím, jak sami žili. Stejný rozpor se projevil také v jejich vztahu k prorokům. Byli přesvědčeni, že zkrášlováním a opatrováním hrobů proroků se hlásí k víře svých otců. Zároveň však odmítali přijmout poselství, které tito proroci hlásali – výzvu k pokání, poslušnosti a proměně života. Chtěli, aby je lidé vnímali ve spojení s mocí a vznešeností proroků, ale odmítli poselství těchto proroků. Při leštění hrobů a hrobek Božích služebníků si namlouvali, že oni by nikdy neprolili krev Božích poslů. A přece právě v té době plánovali vraždu někoho mnohem většího než proroka – samotného Mesiáše.

Aplikace

Co můžeme udělat pro to, aby v našem životě nedocházelo k něčemu podobnému? Můžeme se navenek tvářit pobožně, ale uvnitř být plni vzpoury, chamtivosti a nenávisti?

Čtvrtek 12. listopadu

Pro naše napomenutí

To vše se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém jako oni. ⁷A také nebudte modláři jako někteří z nich, jak je psáno: „Usadil se lid, aby jedl a pil, a potom povstali k tancům.“ ⁸Ani se neoddávajme smilstvu jako někteří z nich, a padlo jich za jeden den třiaadvacet tisíc. ⁹A také nechtějme zkoušet Pána, jako to dělali někteří z nich, a hynuli od hadího uštknutí, ¹⁰ani nereptejte jako někteří z nich, a byli zahubeni Zhoubcem. (1K 10,6–10)

Proč nechal Bůh v Bibli zaznamenat příběhy o selhání vyvoleného národa?

Ve kterém oblastech hrozí naší církvi, že bude stejná jako SZ Boží lid?

V jaké oblasti cítíš ty sám, že bys mohl zklamat?

Proč bychom při čtení Bible neměli zůstat u kritiky SZ Izraele? K čemu by nás ty příběhy měly motivovat?

Kolik času bychom měli věnovat kritice SZ (i středověké) církve? Proč?

Které biblické příběhy vnímáš jako napomenutí určené i nám? Proč?

Osobní studium

Ve Starém zákoně zaznívá mnoho závažných poselství, která reagují na špatné jednání Božího lidu. V nich Hospodin oslovuje svůj lid a nabízí nápravu a záchranu. Pro nás dnes mají sloužit jako poučení o tom, co se stane, když zůstaneme v postoji vzpoury proti Bohu.

Co říká úvodní text (1K 10,6–12) o událostech popsanych ve Starém zákoně?

V těchto verších Pavel propojuje minulost a přítomnost. Zkušenost starověkého Izraele se tak stává zkušeností církve, které jsme se po přijetí Ježíše jako Pána a Spasitele stali součástí (Ga 6,14–16).

Pavel objasňuje, že zkušenosti lidí s Bohem v minulosti – ať už jsou dobrým příkladem, nebo ne – bychom neměli přehlížet ani brát na lehkou váhu. Hospodin považuje minulé události za tak důležité, že je dal zaznamenat „*nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém jako oni*“ (1K 10,6). Minulost nám často pomáhá lépe pochopit, co se odehrává v přítomnosti a co nás čeká v budoucnosti. Bůh říká, že nejsme odsouzeni k tomu, abychom opakovali chyby minulých generací. Potřebujeme však naslouchat Písmu a poselstvím, která dal Hospodin v minulosti lidem prostřednictvím svých proroků. Budeme-li tato poselství poslouchat, učit se z nich a řídit se jimi, půjdeme v životě po správné cestě. Písmo říká: „*Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar*“ (2Pa 20,20). Někteří lidé si představují „zdar“ tak, že budou mít krásné domy, rychlá auta, drahé oblečení a nejnovější modely telefonů. Přestože Bůh slibuje, že se o naše potřeby postará, záleží mu především na tom, aby se dařilo naší duši – minimálně tak, jak se nám daří v jiných oblastech (3J 1,2). Skutečná a trvalá duchovní plnost v křesťanském životě vyžaduje poslušnost.

Bůh neplýtvá slovy. Když mluví, jeho slova jsou stálá (Iz 40,8). My, „*které zastihlo dokonání věků*“ (1K 10,11; ČSP), je dostáváme k napomenutí. Pokud to platilo kdysi, o co vážněji bychom měli brát tato slova dnes.

Aplikace

Jaká poučení si můžeš vzít z příběhů o vzpouře a nevěře? Jak ti mohou pomoci vyhnout se podobným chybám?

Pátek 13. listopadu

Přijímání a předávání jejích poselství

Arthur White, vnuk Ellen G. Whiteové a bývalý ředitel Ellen G. White Estate, odhadoval, že jeho babička měla během svého života stovky vidění a prorockých snů. Některá vidění trvala jen několik minut, jiná několik hodin a mnohých z nich byla svědky velká shromáždění lidí. Při některých veřejných viděních měli možnost její stav pozorovat a zkoumat dokonce i ti, kteří k jejímu poslání přistupovali skepticky.

Podobně jako bibličtí proroci, i Ellen G. Whiteová zažívala během vidění nadpřirozené fyzické projevy. V roce 1868 James White podrobně popsal její stav během vidění. „Vůbec si neuvědomovala nic z toho, co se dělo kolem ní“, nedýchala, její svaly a klouby „ztuhly“. Přesto byly její pohyby a gesta „přirozené a ladné“ a oči měla otevřené. Po procitnutí z vidění dočasně neviděla, aniž by byl její zrak poškozen trvale. Nikdo nemohl ovlivnit, kdy vidění začne ani jak dlouho bude trvat, protože Ellen G. Whiteová jeho příchod zpravidla nečekala. (Viz James White, *Life Incidents*, 271–274.)

Stejně jako v biblických dobách, i reakce lidí na poselství byly různé. Někteří přijali Boží rady, jiní je odmítli. Ellen G. Whiteová to popsala následovně: „Bůh mě ustanovil, abych napomínala svůj lid. [...] Protože na mě vložil toto těžké břemeno, budou ti, kterým je toto poselství určeno, odpovědní za to, jak se k němu postaví. [...] Tuto nevděčnou službu jsem si nevolila sama. Není to dílo, které by mi přinášelo přízeň nebo chválu lidí. [...] Ve jménu a v síle svého Vykupitele budu dělat vše, co je v mých silách. Budu varovat, radit, napomínat i povzbuzovat podle vedení Božího Ducha, ať lidé budou naslouchat, nebo ne. Mým úkolem není zalíbit se sobě ani lidem, ale plnit vůli mého nebeského Otce, který mě pověřil touto službou.“ (4T 231.232)

Je zajímavé, že mnozí z těch, kdo její prorocká poselství odmítali, tak nedělali z teologických důvodů, ale spíše kvůli vlastní nedůvěře nebo osobním výhradám vůči Ellen G. Whiteové.

Přesto se Ellen G. Whiteová chovala velmi vstřícně k lidem, kteří o jejím prorockém daru pochybovali. Zdůrazňovala, že s takovými lidmi je třeba jednat s „velkou trpělivostí a bratrskou láskou...“, dokud sami nezaujmou jasné stanovisko a nerozhodnou se buď pro, nebo proti“. (1T 328)

Ellen G. Whiteová byla přesvědčena, že skutečným důkazem pravosti jejího prorockého daru jsou poselství, která jí Bůh svěřil. Věřila, že lidé, kteří upřímně hledají pravdu, nakonec poznají, že její dar je pravý a autentický. Důvěřovala Bohu, že je na jejich cestě k hlubšímu poznání povede. Současně však napsala, že Bůh nám poskytl dostatek důkazů, „aby se naše víra přiklonila na stranu pravdy“. (4T 231)

Více informací naleznete na stránce <https://whiteestate.org/absg/7>.

***Našel jsi během osobního studia něco, co jsi doposud neznal? Co to bylo?
Jak reagovala EGW na lidi, kteří ji odmítali přijmout jako prorokyni?
Co považovala EGW za nejsilnější důkaz pravosti jejího prorockého daru?
Co tě dnes nejvíce oslovilo? Proč?***

Západ slunce: 16²²